

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 61.571 van 9 september 1996
in de zaak A. 70.848/X-6853.**

In zake : 1. Georges LITVINE,
2. Olivier KIRKPATRICK,
3. Claude NEUMANN,
4. Dominique SCHWARTS,
5. Jean-Pierre THYS,
6. Jacques MOMMAERTS,
7. de gemeente LINKEBEEK,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J.-J. van RAEMDONCK en D. LAGASSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Terhulpesteenweg 187

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. DECLERCQ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Tiensesteenweg 275.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Georges LITVINE, Olivier KIRKPATRICK, Claude NEUMANN, Dominique SCHWARTS, Jean-Pierre THYS, Jacques MOMMAERTS en de gemeente LINKEBEEK op 6 september 1996 ingediend hebben om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 14 augustus 1996 van de gemachtigde ambtenaar van de Vlaamse minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening waarbij aan de Regie der Gebouwen de bouwvergunning wordt verleend voor het oprichten van een broedhal voor visteelt op een perceel gelegen te Linkebeek, Dwersbosstraat 22-28, en waarbij gevorderd wordt de verwerende partij te veroordelen tot betaling van "een dwangsom van 1.000.000 BEF, per dag waarop de litigieuze werf, door welke bouwactiviteit ook aan het gebouw voor

visteelt op vermeld perceel, uitgevoerd door Tegenpartij, op directe of op indirecte wijze, wordt verdergezet";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 6 september 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 september 1996, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J.-J. van RAEMDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat Ph. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. HUBREGTSEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de dringende noodzakelijkheid van de vordering niet wordt betwist;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen in hun eerste middel aanvoeren wat volgt :

"Schending van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen, meer in het bijzonder de artikelen 10 en 14 ervan, schending van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse van 7 maart 1977, meer bepaald de bepaling volgens hetwelk het perceel, dat het voorwerp uitmaakt van de bestreden bouwvergunning, in een 'parkgebied' is gelegen, schending van het reglementaire begrip 'parkgebied', evenals onjuiste motieven en afwezigheid van voldoende feitelijk juiste, afdoende en wettige motieven;

Doordat de bestreden beslissing, eerste onderdeel, de bouw toestaat van een nieuw gebouw in het parkgebied, en, tweede onderdeel, de bouw toestaat van een broedhal die aanzienlijk groter is dan de serre waarin voorheen de visteelt van de begunstigde van de vergunning was gevestigd, en die met zinken platen zou bekleed worden, waardoor, het gebouw een industrieel aspect krijgt;

Terwijl het kwestige perceel volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse van 7 maart 1977 gelegen is in een 'parkgebied', een categorie van een 'landelijk gebied'

(... en)

krachtens artikel 10 van voormeld Koninklijk Besluit van 28 december 1972, in een 'landelijk gebied' enkel die handelingen en werken zijn toegelaten, die noodzakelijk zijn voor het behoud van de huidige bestemming', dat krachtens artikel 14 van hetzelfde besluit, 'de 'parkgebieden' in hun staat moeten bewaard worden, of bestemd om zodanig ingericht te worden, dat ze, in de al dan niet verstedelijkte gebieden, hun sociale functie kunnen vervullen'

(... en)

de werken die door de bestreden beslissing worden vergund, geenszins 'noodzakelijk' zijn 'voor het behoud van de huidige bestemming', dat deze werken evenmin kunnen geacht worden het parkgebied 'in zijn staat te bewaren', noch bestemd te zijn om het gebied

zodanig in te richten dat het zijn sociale functie zou kunnen vervullen;
(...)"

dat voorts wordt aangevoerd wat volgt :

"Dat tegenpartij zich in de bestreden beslissing geheel ten onrechte steunt op artikel 20 van het K.B. van 28 december 1972;

Dat dit artikel 20 inderdaad bepaalt dat bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden (zoals in art. 17.6.2. van hetzelfde K.B. aangeduid) zijn toegelaten, doch enkel voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied (i.c. een parkgebied);

Dat derhalve, ook de bouw van een gemeenschapsvoorziening (indien het kwestieuze gebouw al dit karakter zou hebben), in een parkgebied slechts mag plaatsvinden onder de beperkende voorwaarden van de artikelen 10 en 14 van het K.B. van 28 december 1972;

Dat daarenboven, artikel 20 van het K.B. van 28 december 1972, slechts de uitvoering is van artikel 48, derde lid, van de Wet van 29 maart 1962 betreffende de ruimtelijke ordening en stedenbouw, zodat ook de bouw van een gemeenschapsvoorziening in een parkgebied slechts door de gemachtigde ambtenaar kan worden toegestaan op gunstig advies van de gemeente; dat de Gemeente in onderhavig geval (zelfs tot drie maal toe) een ongunstig advies verleende, en de gemachtigde ambtenaar derhalve geen bevoegdheid had om de bouw van een gemeenschapsvoorziening in een parkgebied toe te staan;

Dat tenslotte een lager plan van aanleg slechts mag afwijken van een hoger plan m.b.t. een detail ervan; dat deze afwijking nooit een wijziging van het hoger plan mag inhouden; dat overigens in een specifieke procedure werd voorzien voor de wijziging van een gewestplan, welke in voorkomend geval moet worden gevolgd;

Dat ook, en a fortiori, de afwijking door de bestreden vergunning, een individuele administratieve rechtshandeling, van de bepalingen van het gewestplan -indien deze al zou zijn toegestaan krachtens de artikelen 48 Wet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw en 20 van het K.B. van 22 december 1972- nooit afbreuk mag doen aan een essentieel element van het gewestplan.

Dat de bestreden beslissing, die een groot industrieel gebouw toelaat in een door het gewestplan als parkgebied aangeduide zone, afbreuk doet aan de essentie van dit gebied, en derhalve een -wettelijk ongeoorloofde- wijziging, en geen afwijking inhoudt;
(...)"

en wat volgt :

"Dat de bouw van een broedhal zoals vergund evenmin wordt verantwoord door verwijzing naar het onderzoekscentrum dat er op die plaats 'steeds is geweest';

Dat de bestreden beslissing immers de bouw vergunt van een grote productiehal, alwaar er voorheen slechts een kleine serre stond waarin aan kleinschalig wetenschappelijk onderzoek werd gedaan;

Dat verzoekende partijen zich niet kanten tegen de activiteit zelf van visteelt van het Centrum voor Visteelt te Linkebeek, noch tegen een renovatie en een herstructurering van de bestaande infrastructuur; dat evenwel de bouw van een nieuw gebouw in het parkgebied, evenals de afmetingen, het industrieel karakter en de materialen van een broedhal, een industrieel gebouw, helemaal onaanvaardbaar zijn in deze omgeving.

Dat echter, de ligging van het Centrum in een parkgebied elke handeling verbiedt die niet noodzakelijk is voor het behoud van de bestemming van dit gebied, zodat de bouw van de nieuwe broedhal a fortiori ontoelaatbaar is; dat de nieuwe constructie immers afbreuk doet aan de bestemming en de functie van het gebied, door de aard van de overdreven afmetingen, het industrieel karakter en de materialen, en meer bepaald door de omvorming van een bescheiden wetenschappelijk onderzoekcentrum tot een technisch-economische bedrijfseenheid.

Zodat de bestreden vergunning de bepalingen, beoogd door het middel schendt en moet vernietigd worden."

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vergunning werd verleend met toepassing van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen en dat aan bedoeld artikel is voldaan;

Overwegende dat de bouwplaats is opgenomen in een parkgebied van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse; dat artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen met betrekking tot de parkgebieden bepaalt wat volgt :

"4.4. De parkgebieden moeten in hun staat bewaard worden of zijn bestemd om zodanig ingericht te worden, dat ze, in de al dan niet verstedelijkte gebieden, hun sociale functie kunnen vervullen";

Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat de vergunde werken een gemeenschapsvoorziening betreffen als bedoeld in artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat de verzoekende partijen deze vaststelling als zodanig niet betwisten;

Overwegende dat artikel 20 van voormeld koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen met betrekking tot bouwwerken voor gemeenschapsvoorzieningen bepaalt wat volgt :

"Bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen kunnen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied";

Overwegende dat uit de lezing van voormeld artikel 20 niet kan worden afgeleid dat de oprichting van een gemeenschapsvoorziening in een parkgebied slechts toegelaten is onder de voorwaarden bepaald in artikel 14.4.4., (of nog artikel 10) van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat enkel vereist is, doch ook volstaat, dat de werken "verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het gebied"; dat de verzoekende partijen niet aanvoeren dat dit niet het geval zou zijn; dat alleszins de bestreden beslissing in een tien overwegingen tellende redengeving vaststelt dat voldaan is aan de vereisten van artikel 20; dat het middel inzoverre niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partijen ter terechtzitting hebben verzaakt aan het middel in zoverre het is afgeleid uit de schending van het derde lid van artikel 48 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw; dat het middel inzoverre niet moet worden onderzocht;

Overwegende voorts dat de in de artikelen 12, laatste lid, 15, laatste lid en 16, vierde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw opgenomen bepalingen met betrekking tot de onderlinge afwijkingen van de plannen van aanleg vreemd zijn aan het bepaalde in artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat dan ook de stelling dat een vergunning verleend met toepassing van laatstgenoemd artikel "nooit afbreuk mag doen aan een essentieel element van het gewestplan" op straffe van "een wettelijk ongeoorloofde wijziging, en geen afwijking" te zijn, in rechte fout is; dat immers artikel 20 inherent deel uitmaakt van elk gewestplan en van elk bestemmingsgebied van dat plan; dat inzoverre het middel evenmin ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel in ondergeschikte orde wordt aangevoerd; dat het luidt als volgt :

"Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de artikelen 2 en 3 ervan, evenals het gebrek aan feitelijk juiste, doeltreffende en wettige motieven;

Doordat de bestreden bouwvergunning het litigieuze gebouw toelaat zonder het drievoudig negatief advies, dat de gemeente Linkebeek op 23 mei 1995 (lees 1996) op de vergunningsaanvraag had uitgebracht, te behandelen en te weerleggen;

Terwijl elke bestuurshandeling moet berusten op feitelijk juiste, afdoende en wettige motieven en zij krachtens de Wet van 29 juli 1991, door het

middel ingeroepen, de motieven op afdoende wijze in de tekst zelf van de beslissing moet vermelden";

dat het middel o.m. wordt toegelicht als volgt :

"(...)

Dat de Gemeente Linkebeek op 23 mei 1996, in het kader van de vergunningsaanvraag voor de bestreden bouwvergunning van 14 augustus 1996, wederom ongunstig adviseerde, zowel wat betreft de legaliteit als wat betreft de opportuniteit :

'Bouwaanvraag viskwekerij - advies broedhal

Het College neemt kennis van de gewijzigde plannen betreffende het oprichten van een broedhal in de viskwekerij in het Dwersbos en brengt volgend advies uit :

Het nieuw ontwerp is blijkbaar slechts van het vorige te onderscheiden op twee punten van ondergeschikt belang (er dient te worden opgemerkt dat de aanvrager van de bouwvergunning het niet nuttig heeft geacht aan te duiden waarin het nieuwe ontwerp verschilt van het vorige), met name :

- de vervanging van de dakbedekking in stalen platen, door een dakbedekking in zink;
- de vervanging van de gevels in stalen platen, door gevels in bruine en roze bepleistering.

Gezien deze nieuwe elementen, kan de gemeente slechts haar vorig negatief advies bevestigen. Immers :

1) Wettelijk mag het ontwerp niet op die plaats worden uitgevoerd, aangezien deze krachtens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse de bestemming parkgebied heeft, zijnde een vorm van een landelijk gebied.

(...)

De vroegere serre van het Centrum voor Vissteelt wordt daardoor immers niet gerestaureerd, verbouwd of zelfs herbouwd, maar wordt integendeel vervangen door een zeer groot en zeer onesthetisch industrieel gebouw, dat onmogelijk aan het zicht van de omwonenden en wandelaars kan worden onttrokken.

2) Ondergeschikt, wat betreft de goede ruimtelijke ordening van de plaats blijft het ontworpen gebouw een groot, industrieel en onesthetisch - en niet aan het zicht te onttrekken - bouwwerk waarvan de bouw op die plaats niet opportuun is, en dit ondanks de wijziging van de aan te wenden materialen;

- a) het gebouw blijft abnormaal en derhalve onaanvaardbaar groot voor een inplanting langs een beboste en schilderachtige straat midden in het landschap van het Dwersbos;
- b) de grote bomen langs de Dwersbosstraat lopen het risico te vergaan, gezien het nieuwe gebouw hun diepgelegen wortels onvermijdelijk zal aantasten;

- c) de voorziene materialen, in het bijzonder de zinken dakbedekking, verstoren de harmonie met de groene omgeving, waarin trouwens geen enkel gebouw met een dergelijk zinken dak is bekleed'.

Dat de motieven vervat in de bestreden bouwvergunning deze punten van fundamentele kritiek niet weerleggen, minstens niet op afdoende wijze, en dat deze motivering feitelijk onjuist is;

'(...)

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze motiveert waarom de oude en kleine serre zou moeten worden vervangen door een industrieel gebouw van dergelijke grootte;

Dat uw Raad in zijn arrest nr. 56.374 van 20 november 1995, waarbij de vergunning van 5 juli 1995 werd geschorst, stelde dat de motivering geen afdoend argument bevat ter beantwoording van het bezwaar van het college dat het gebouw abnormaal groot (blijft) in verhouding tot zijn inplanting langsheen een beboste en schilderachtige straat'.

Dat de bestreden vergunning, die het schilderachtig karakter van de omgeving erkent, geen enkel argument bevat ter motivering van de afmetingen van het gebouw;

Dat de schets in het administratief dossier, waarop zowel de vroegere serre als het toekomstig gebouw zijn afgebeeld, duidelijk toont in welke mate het laatste door zijn excessieve grootte het landschap zal verminken; dat het vergunde gebouw immers, gelet op zijn grote volume, ondanks zijn ligging lager dan het straatniveau, steeds zichtbaar zal blijven;

(...)

Dat de voorziene haagaanplantingen het gebouw noch vanaf de kant van de Dwersbosstraat, noch vanaf de kant van de Vijversdreef, aan het zicht zullen onttrekken, gelet op de hoogte van het gebouw en de lage ligging van het litigieuze perceel;

(...)

Dat het gebouw in elk geval steeds zichtbaar zal zijn vanuit de andere richtingen, hetzij de voor- en achtergevel van het gebouw; dat derhalve de zinken platen en de aluminiumpoort aan de achterzijde, en de aluminium beglazing en deuren aan de voorzijde steeds zichtbaar zullen zijn;

Dat zelfs ingeval het gebouw volledig aan het zicht zou zijn onttrokken, gezien vanaf de kant van de Dwersbosstraat, het zicht op de vijvers vanuit die richting in elk geval verloren gaat;

En terwijl de bestreden bouwvergunning des te meer afdoende gemotiveerd dient te worden, gezien het litigieuze project gelegen is in een parkgebied;

Zodat de bestreden vergunning berust op geen enkel feitelijk juist, afdoend en wettig motief dat de beslissing kan rechtvaardigen en zij de bepalingen

beoogd door het middel schendt en moet vernietigd worden";

Overwegende dat de verwerende partij hierop o.m. antwoordt :

"(...)

Uit het verzoekschrift enerzijds en de bestreden beslissing anderzijds blijkt dat de verzoekende partijen en de beslissende overheid er een verschillende mening over nahouden over de verenigbaarheid van het bouwwerk met het architectonisch karakter van het gebied.

Ten onrechte willen verzoekende partijen daarbij steunen op een gebrek aan motivering van de bestreden beslissing. Op elk van de bezwaren van de gemeente werd uitvoerig geantwoord.

De zeer gedetailleerde motivering met betrekking tot inplanting, materiaalkeuze, invloed op het bestaande bomenbestand, aanplanting om het gebouw aan het zicht te onttrekken, vergelijking met bestaande gebouwen wat grootte en kleuren betreft, heeft de beslissende overheid ertoe gebracht te besluiten dat het gebouw verenigbaar is met het architectonisch karakter van het parkgebied en verenigbaar is met de omgeving";

Overwegende dat naar luid van artikel 48, tweede lid, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 ingeval de bouwvergunning door de minister of zijn gemachtigde wordt afgegeven het college van burgemeester en schepenen vooraf advies uitbrengt; dat een afdoende motivering van de bouwvergunning vereist dat uit het bestreden besluit de met een goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen blijken waarom de beslissende overheid gemeend heeft het ongunstig advies van het college van burgemeester en schepenen niet te moeten volgen;

Overwegende dat de bestreden beslissing, na te hebben vastgesteld dat de aanvraag strekt tot de oprichting van een gemeenschapsvoorziening en dat bouwwerken voor gemeenschapsvoorzieningen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden kunnen worden opgericht onder de voorwaarden bepaalt in artikel 20 van

het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, de overige bezwaren van het college van burgemeester en schepenen resumeert als volgt :

"(...)

Bijgevolg is het bezwaar aangaande de bestemming weerlegd, zo het project zich architectonisch inpast in het gebied en naar uitzicht toe niet stoort in de omgeving. Het tweede bezwaar van het college handelt juist over de esthetische inpassing van het gebouw langs een beboste en schilderachtige straat bij het Dwersbos. Bovendien zou er gevaar bestaan voor de bestaande bomen langs de Dwersbosstraat en is de zinken dakbedekking niet in harmonie met de omgeving die geen zinken daken kent";

dat met betrekking tot de grootte van het gebouw de beslissing stelt :

"Het college merkt terecht op dat de Dwersbosstraat loopt door een beboste omgeving en dat het een schilderachtige straat vormt. Daarom is het aangewezen om in de strook tussen de haag langs de Dwersbosstraat en de straatgevel van de broedhal een heestermassief aan te planten. Dit heestermassief zal bestaan uit hazelaar (*Corylus avellana*), gele kornoelje (*Cornus mas*), els (*Alnus glutosa*), vlier (*Sambucus nigra*), hulst (*Ilex aquifolium*), en gelderse roos (*Viburnum opulus*). De bloeikleur van deze aanplantingen gaat van geel naar wit. De aanplanting zal voldoende dicht en groepsgewijze gebeuren. Zo'n aanplanting laat toe de bosrand door te trekken naar de straat en naar de lager gelegen gedeeltes van de Dwersbosstraat. Tevens zal de hoogte van het gebouw door de opgroei getemperd worden. De hoogte op zich is evenwel niet storend en bevindt zich binnen een veel voorkomende maat in de omgeving.

Langs de zijde van de Vijversdreef bevindt zich tussen de vijvers en de weg een haagaanplanting op de eigendomsgrens (vermoedelijke grens). Deze haag, die hoog opgeschoten is, moet aangevuld worden in de openingen. Deze aanvulling zal gebeuren met haagbeuk (*Carpinus Betulus*), hulst (*Ilex aquifolium*), taxus en liguster (*Ligustrum vulgare*). Het herstel van de haag zal éénerzijds de doorgroening van de omgeving ten goede komen en anderzijds het gebouw beter afschermen van de Vijversdreef en de woningen, gelegen in woonpark of in parkgebied, afschermen van het gebouw. Deze haag zal als een struweel onderhouden worden.

De voorwaarden voor een esthetische inpassing in de omgeving zorgen er ook voor dat het gebouw verenig-

baar is met het architectonisch karakter van het parkgebied en verenigbaar is met de omgeving. Bijgevolg is het bezwaar van het college van burgemeester en schepenen van Linkebeek weerlegd.
(...)"

Overwegende dat de bestreden beslissing het bezwaar van de gemeente met betrekking tot "de abnormale en derhalve onaanvaardbare grootte" van het gebouw in een beboste en schilderachtige straat midden in een landschap (volgens de verzoekende partijen is het gebouw 28 meter lang, 15 meter breed, 4,10 meter hoog tot aan de kroonlijst en 6 meter hoog tot aan de nok) lijkt te begrijpen als een probleem van "esthetische inpassing" van het gebouw, wat het niet is; dat de beslissing enkel spreekt over de hoogte van het gebouw en lijkt voorbij te gaan aan het fundamenteel bezwaar van het college van burgemeester en schepenen dat de "abnormale grootte" aldaar onaanvaardbaar is; dat het middel inzoverre ernstig is;

Overwegende, wat de derde in artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten bepaalde voorwaarde betreft, dat uit het administratief dossier blijkt dat alleszins de derde en de zesde verzoekende partij percelen bewonen die palen aan en uitzicht hebben op het bouwterrein dat het door die partijen ingeroepen esthetisch nadeel als ernstig kan beschouwd worden, gelet op de afmetingen van het bouwwerk en de groene omgeving waarin de betrokken percelen gelegen zijn; dat eveneens op goede gronden wordt betoogd dat dit nadeel moeilijk te herstellen is; dat het derhalve niet nodig is te onderzoeken of de andere dan voornoemde verzoekende partijen een ernstig nadeel van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit dreigen te ondergaan;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld

moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen;

Overwegende dat de verzoekende partijen vragen dat een dwangsom zou worden opgelegd; dat zij hun verzoek staven als volgt :

"Gelet op het feit dat Tegenpartij tevens begunstigde is van de bestreden bouwvergunning, is het van belang aan de schorsing van deze laatste een aanzienlijke dwangsom te koppelen, die wordt toegewezen aan het Fonds voor het beheer van de dwangsommen, zoals bepaald in artikel 36, § 5 van de gecoördineerde Wetten op de Raad van State.

Gezien verzoekende partijen thans voor de vierde keer de Raad van State moeten vatten ten einde te verhinderen dat Tegenpartij het door haar ontworpen industrieel gebouw zou realiseren in een beschermd parkgebied.

Gezien voorheen reeds boorputten werden gerealiseerd, de wapening en de bekisting reeds op het terrein aanwezig zijn, is er aanleiding te vrezen dat de constructie op zeer korte termijn kan worden opgetrokken. Het is dan ook noodzakelijk Tegenpartij een aanzienlijke dwangsom op te leggen, teneinde elke bouwactiviteit te beletten en een voldongen feit te vermijden";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Wat de dwangsom betreft, geven verzoekende partijen als reden van die vordering op dat zij reeds een vierde maal zich tot de Raad van State moeten begeven en dat de vergunde constructie op zeer korte termijn kan worden opgetrokken.

De eerste vordering voor de Raad van State werd beëindigd door een afstand van de vordering; de tweede vordering werd verworpen wegens onvoldoende motivering van het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In de vorige procedure werd de uitvoering van de bestreden beslissing inderdaad geschorst.

Het thans bestreden besluit vergunt een aanzienlijk gewijzigde aanvraag zoals blijkt uit het administratief dossier.

Er is geen enkele aanwijzing dat de beslissende overheid een eventueel schorsingsarrest niet zou naleven.";

Overwegende dat ter terechtzitting is gebleken dat, eens het arrest nr. 56.374 van 20 november 1995 betekend, de bouwwerken vrijwillig werden stilgelegd; dat de verzoekende partijen echter erop wijzen dat voordien "op één dag achttien boorputten (werden) gerealiseerd (en) de wapening en de bekisting reeds op het terrein aanwezig (waren)"; dat niet wordt betwist dat "de eerst uit te voeren werken bestaan in het gieten van beton in de boorputten en de funderingen, evenals het leggen van de betonnen vloerplaat (,dat) vervolgens ook de broedhal zelf op korte tijd (zou) kunnen worden opgetrokken (,dat) derhalve in een minimaal tijdsbestek onherstelbare schade (zou) worden toegebracht aan het parkgebied, zijn flora en fauna, en aan het uitzicht van verzoekende partijen"; dat voorts uit het administratief dossier blijkt dat de administratie overheidsopdrachten, gebouwen en gesubsidieerde infrastructuur bij brief van 29 augustus 1996 aan de gemeente heeft laten weten vandaag, 9 september 1996, met de werken te beginnen, hiervan de in het arrest nr. 56.374 vermelde verzoekende partijen in het ongewisse latende; dat de eerste zes verzoekers in voorliggende zaak tot eind augustus 1996 eveneens in het ongewisse werden gelaten van de nieuwe bouwaanvraag van 30 april 1996 en van de nieuwe vergunning; dat het ene en het andere tot de conclusie noopt dat de verwerende partij het arrest wellicht "zal naleven", maar ook niet meer; dat de vrees van de verzoekende partijen terecht is; dat er grond is tot het opleggen van een dwangsom zoals gevorderd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de voorlopige schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 14 augustus 1996 van de gemachtigde ambtenaar van de Vlaamse minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening waarbij aan de

Regie der Gebouwen de bouwvergunning wordt verleend voor het oprichten van een broedhal voor visteelt op een perceel gelegen te Linkebeek, Dwersbosstraat 22-28, op verbeurte van een dwangsom ten laste van het Vlaamse Gewest van 1.000.000 frank per dag dat het toelaat dat er bouwwerkzaamheden plaatsvinden aan, in of op het betwiste pand dat werd vergund.

Artikel 2.

De zaak zal opnieuw worden opgeroepen op de terechtzitting van 1 oktober 1996 om 9.30 uur.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen september 1990 zesennegentig, om 16.00 uur door :

Mevr.	M. VRINTS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.